

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 maja 2015r. Sąd Rejonowy w Kaliszu, w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. W.. przeciwko D. C. (1), o zapłatę, zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 38.941,60 złotych z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 17.915,00 zł. od dnia 14.04.2012 roku do dnia zapłaty,

- 21.026,60 zł. od dnia 24.05.2012 roku do dnia zapłaty,

przy czym orzekł, że odpowiedzialność pozwanego D. C. (1) jest solidarna z pozwanym M. W. (1) w związku z nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 09.10.2013 roku w sprawie

V GNc 5044/13 wydanym przez Sąd Rejonowy w Kaliszu, oddalił powództwo wobec pozwanego D. C. (1) w pozostałym zakresie oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.813,52 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, przy czym odpowiedzialność pozwanego D. C. (1) jest solidarna z pozwanym M. W. (1) w związku z nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 09.10.2013 roku w sprawie V GNc 5044/13 wydanym przez Sąd Rejonowy w Kaliszu. Powyższe orzeczenie Sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych: pełnomocnik powoda (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O. W.. złożył w dniu 09.09.2013 roku pozew przeciwko pozwanym D. C. (1) i M. W. (1) o zapłatę solidarnie kwoty 50.841,60 złotych z ustawowymi odsetkami od kwot szczegółowo w pozwie wskazany. Ponadto wniesiono o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych. Sąd Rejonowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem pozwu. Nakaz zapłaty uprawomocnił się wobec pozwanego M. W. (1). Pozwany D. C. (1) złożył w ustawowym terminie sprzeciw od tego nakazu zapłaty. Wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Ponadto wniesiono o zawieszenie postępowania do czasu zakończenia postępowania karnego prowadzonego przeciwko M. W. (1) w związku z zawiadomieniem o możliwości popełnienia przestępstwa z art. 296 § 1 kk. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podał, że umowa spółki cywilnej, która go łączyła z M. W. (1), ustalała, iż czynności zwykłego zakresu spółki nie mogą przekraczać kwoty 25 tys. złotych. Roszczenie powoda jest większe niż ta kwota i wobec tego umowa między cedentem a współnikiem M. W. (1), który działał w imieniu spółki cywilnej, jest nieważna. Dodatkowo podano, że M. W. (1) podejmował działania, które miały na celu oszukanie współnika D. C. (1). Roszczenie powoda może być tylko traktowane jako świadczenie nienależne w rozumieniu art. 410 § 2 k.p.c. Jednakże odpowiedzialność ponosi wyłącznie M. W. (1). Pozwany D. C. (1) zawarł z M. W. (1) w dniu 06.02.2012 roku umowę spółki cywilnej pod nazwą (...) s.c. M. W. (1) i D. C. (1). Pozwany wniósł wkład pieniężny do spółki. (...) spółki cywilnej uzgodnili w umowie, że zobowiązania majątkowe przewyższające kwotę 25 tys. złotych nie należą do zakresu zwykłych czynności spółki. Wspólnik M. W. (1) zawarł w dniu 14.03.2012 roku umowę z B. L. (1) o wykonanie robót budowlanych na terenie należącym do spółki cywilnej (...) w N.. Na mocy tej umowy M. W. (1) zamówił u B. L. (1) wykonanie posadzki przemysłowej z betonu B25 zbrojonego włóknem stalowym rozproszonym. Cenę za wykonanie prac ustalono na kwotę 100 zł. netto za m. kw. Umowa nie precyzowała miejsca położenia posadzki na terenie tej firmy. B. L. (1) nie sprawdzał w umowie spółki cywilnej, czy M. W. (1) jest uprawniony do samodzielnego reprezentowania spółki cywilnej przy zawieraniu takiej umowy. M. W. (1) poinformował go, że współnik D. C. (1) wyraża zgodę na zawarcie przedmiotowej umowy. Na początku M. W. (1) skierował B. L. (1) do położenia posadzki w budynku znajdującym się na terenie firmy w N.. Wykonawca przystąpił do prac i rozpoczął wylewanie posadzki w tym budynku. W trakcie tych prac okazało się, że oprócz wylania posadzki należy wzmocnić ściany i konstrukcję budynku. Wówczas M. W. (1) i B. L. (1) ustnie uzgodnili, że są to prace dodatkowe. Z tytułu wykonanych prac w budynku B. L. (1) wystawił fakturę na kwotę 49.815,00 zł. płatną do 13.04.2012r. Według tej faktury remont posadzki wyniósł 30.000.00 zł netto, od której to kwoty naliczono podatek VAT 23%. Natomiast wzmocnienie ścian wyniosło 10.500,00 zł netto i także doliczono podatek VAT w wysokości 23%. M. W. (1) zapłacił wykonawcy 20.000.00 zł. tytułem wynagrodzenia wynikającego z tej faktury. Ponadto B. L. (1) wykonał położenie posadzki pod wiatę poza budynkiem. Z tego tytułu wystawił fakturę na kwotę 21.026.60 zł. brutto, płatną do 23.05.2012 roku. Ta faktura nie została zapłacona. W dniu 26.09.2012 roku do spółki cywilnej przystąpił trzeci współnik (...) sp. z o.o. D. C. (1) uznał, że jego współnik zaciąga zobowiązania przekraczające

zakres zwykłego zarządu i zamiarem M. W. (1) jest oszukanie go. W dniu 27.09.2012 roku zbył swoje udziały na rzecz M. W. (1). Następnie pismem z dnia 25.10.2012 roku D. C. (1) zawiadomił Prokuraturę Rejonową w Warszawie o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez M. W. (1), polegającym na zamiarze doprowadzenia go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd, poprzez nakłonienie do zawarcia umowy spółki cywilnej, na podstawie której pozwany wniósł wkład wysokości 151.000,00 zł., który został w sposób niezgodny z umową przywłaszczony przez M. W. (1), a następnie rozporządzał on mieniem spółki w sposób niezgodny z przeznaczeniem i przekraczający zakres umocowania wynikający z umowy spółki. Działania te podejmował w celu ociążenia korzyści majątkowej. Prokuratura wszczęła śledztwo, jednakże zostało ono zawieszono z uwagi na to, że miejsce pobytu podejrzanego nie jest znane. W dniu 28.06.2013 r. B. L. (1) przelał wierzytelność w kwocie 51.841.60 zł., wynikającą z faktur VAT nr (...) na rzecz powoda. Powód wezwał pozwanego do zapłaty i powiadomił o cesji. Sąd Rejonowy oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał wiary zeznaniom świadka B. L. (1) co do tego, że D. C. (1) wiedział o umowie z dnia 14.03.2012 roku między nim a M. W. (1), działającym w imieniu (...) s.c. oraz co do tego, że pozwany zgadzał się na zapłatę z tytułu wystawionych faktur za wykonane prace. Zeznań tych nie potwierdza zebrany w sprawie materiał dowodowy. Zeznania B. L. w tym zakresie są tylko gołosłownymi stwierdzeniami, gdyż świadek jest zainteresowany wynikiem sporu. Gdyby pozwany akceptował wynagrodzenie świadka, to zostałoby zapłacone. Nie ulega wątpliwości, że świadek nie interesował się zgodą pozwanego na zawarcie umowy. Poprzestał na zapewnieniach M. W. (1), że pozwany zgadza się na zapłatę należnego wynagrodzenia. Zdaniem Sądu. rozmowa współników, o której mówił świadek, a która miała dotyczyć zapłaty wynagrodzenia nie miała miejsca. B. L. (1) dopiero na etapie procesu sądowego, po wniesieniu sprzeciwu, zdał sobie sprawę, że prace, które wykonał na zamówienie M. W. (1) przekraczały zakres zwykłego zarządu majątkiem spółki cywilnej. Sąd Rejonowy pominął dowód z zeznań świadków G. S. k.304v-305. A. K. k. 306-307 i L. O. k.337- 338. gdyż dotyczyły one okoliczności bezspornych i drugorzędnych dla tego sporu. Żaden z tych świadków nie uczestniczył w negocjacjach między B. L. (1) a M. W. (1). Nic nie wiedzieli o zamówieniach, które są przedmiotem sporu. Sąd Rejonowy nie zawiesił postępowania w sprawie, gdyż wynik postępowania karnego nie ma wpływu na rozstrzygnięcie niniejszego sporu. Pozwany zarzucił, że umowa, którą zawarł cedent z M. W. (1) jest nieważna, gdyż współnik działał z przekroczeniem swoich uprawnień. Kwestia domniemanego oszustwa ma w tym przypadku jedynie uboczne znaczenie. Wykonawca nie otrzymał wynagrodzenia i sam czuje się pokrzywdzony. Nawet gdyby M. W. przywłaszczał sobie pieniądze z majątku spółki cywilnej lub źle gospodarował, to nie dotyczyło to środków przeznaczonych na wypłatę za sporne prace. W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy uznał, że pozwanego i M. W. (1) łączyła umowa spółki cywilnej. Wspólnicy uzgodnili, że zobowiązania do kwoty 25 ty s. złotych są czynnościami zwykłego zarządu. Na mocy art. 865 § 1 i 2 k.c. każdy współnik może prowadzić sprawy spółki cywilnej, które nie przekraczają zakresu zwykłych czynności. Postępowanie dowodowe wykazało, że M. W. (1) i B. L. (1) zawarli pisemną umowę o dzieło, której przedmiotem było wykonanie prac budowlanych, polegających na położeniu posadzki betonowej. Umowa ta miała charakter ogólny, gdyż nie wskazano powierzchni, na której wykonawca miał wylać posadzkę, zamówioną przez M. W. (1), reprezentującego spółkę cywilną. Umowa o dzieło została uregulowana w treści art. 627 k.c. Wspólnik M. W. (1) uzgodnił cenę za położenie 1 m. kw. bez ustalania wynagrodzenia całościowego. W tej sytuacji, zdaniem Sądu I instancji należało uznać, że strony uzgodniły wynagrodzenie w sposób kosztorysowy, co jest dopuszczalne na mocy art. 628 § 1 k.c. Reasumując, Sąd Rejonowy stwierdził, że cedent wykonał następujące zamówienia:

- położenie posadzki w budynku - o wartości 36.900.00 zł brutto -wzmocnienie ścian - uzgodniono wynagrodzenie w kwocie 12.915.00 zł. brutto

- położenie posadzki pod wiatę - o wartości 21.026.60 zł. brutto.

B. L. (1) otrzymał od M. W. (1) 20.000.00 zł. na poczet wynagrodzenia objętego fakturą wystawioną na kwotę 49.815.00 zł. i to nie jest przedmiotem sporu. Do zapłaty pozostała kwota 29.815,00 zł z tytułu faktury nr (...). Pozwany D. C. (2) zarzucił, że umowa pisemna jest nieważna, gdyż przekracza zakres zwykłego zarządu majątkiem spółki. Zdaniem Sądu zarzut ten trzeba rozpatrywać odrębnie w odniesieniu do położenia posadzki w budynku pod wiatę i wzmocnienia ścian. W tym stanie rzeczy zarzut nieważności umowy jest zasadny jedynie w odniesieniu do położenia posadzki w budynku ponad kwotę 25 tyś zł spornego żądania. Zatem pozwanego obciąża obowiązek

zapłaty wynagrodzenia w kwocie 4.815,00 zł za wykonanie posadzki w budynku oraz 12.915,00 zł za wzmocnienie ścian budynku. Nie ulega wątpliwości, że zamówienie dotyczące wzmocnienia ścian budynku nie było objęte umową pisemną. Natomiast położenie posadzki pod wiatę wyniosło 21.026,60 zł i nie było czynnością przekraczającą zakres zwykłego zarządu. W zakresie w jakim umowa jest nieważna wykonawcy nie należy się wynagrodzenie od pozwanego. D. C. (2) nie jest bezpodstawnie wzbogacony z tytułu nienależnego świadczenia, o którym mowa w art. 410 § 2 k.c., gdyż nie jest współnikiem spółki cywilnej. O wzbogaceniu można rozważać jedynie wobec pozostałych współników spółki cywilnej, jednakże te osoby nie są stronami niniejszego sporu. Do zapłaty pozostała więc wierzytelność w kwocie 38.941.60 zł., z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 17.915.00 zł. od dnia 14.04.2012 r. do dnia zapłaty,

- 21.026.60 zł. od dnia 24.05.2012 r. do dnia zapłaty.

Odsetki ustawowe należą się powodowi na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Wierzytelność ta została przeniesiona na rzecz powoda. W tej sytuacji powód na mocy art. 509 § 1 i 2 k.c. wstąpił w prawa dotychczasowego wierzyciela B. L. (1). Na pozwanym ciążył obowiązek wykazania, że zapłacił umówione wynagrodzenie. Odpowiedzialność pozwanego jest solidarna z M. W. (1) na podstawie art. 864 k.c. W pozostałym zakresie powództwo podlegało, według Sądu Rejonowego, oddaleniu jako nie udowodnione. O kosztach postępowania postanowiono na podstawie art. 100 k.p.c. Powód wygrał spór w odniesieniu do 76 % wartości żądania. W pozostałym zakresie uległ pozwanemu. Z tego względu Sąd Rejonowy rozdzielił koszty procesu biorąc pod uwagę zakres w jakim strony uległy względem siebie. Powód poniósł koszty związane z opłatą sądową w kwocie 2.543,00 zł, wynagrodzeniem pełnomocnika 3.600.00 zł i opłatą skarbową od pełnomocnictwa 17.00 zł. Pozwany poniósł jedynie koszty wynagrodzenie pełnomocnika 3.600.00 zł. i opłatę skarbową w kwocie 17.00 zł.

Przedmiotowe orzeczenie w całości apelacją zaskarżył pozwany D. C. (1), który zarzucając rozstrzygnięciu:

1. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

a) naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, niczym nieuzasadnionej, oceny materiału dowodowego i przyjęciu, iż zarzut nieważności umowy o dzieło nr (...) zawartej w dniu 14.03.2012 r. pomiędzy „(...)” s.c. M. W. (1), D. C. a B. L. (1) należy w niniejszej sprawie rozpatrywać odrębnie w odniesieniu do położenia posadzki w budynku, pod wiatę i wzmocnienia ścian, podczas gdy z wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, w szczególności umowy nr (...) zawartej w dniu 14.03.2012r. pomiędzy (...) s.c. M. W. (1), D. C. (1) a B. L. (1) oraz zeznań B. L. (1) wynika, iż wskazana wyżej umowa obejmowała swoim zakresem wykonanie robót budowlanych na terenie firmy w N., w szczególności całej posadzki, zarówno w budynku jak i pod wiatę oraz wzmocnienia konstrukcji budynku, a wystawienie za te prace dwóch odrębnych faktur (faktury VAT (...) oraz faktury VAT (...)) z wyodrębnieniem różnych pozycji (nazw robót budowlanych) nie ma żadnego wpływu na fakt, iż dotyczyły one jednej umowy, zatem czynność polegającą na zleceniu wykonania posadzki i wzmocnienia konstrukcji budynku należy uznać za jedną czynność i zarzut nieważności umowy podnoszony przez pozwanego dotyczy umowy, o której mowa powyżej, której zakresem było wykonanie robót budowlanych na terenie firmy w N. rozumianych szeroko;

b) naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wskazania na jakiej podstawie Sąd ustalił, iż zarzut nieważności umowy należy w niniejszej sprawie rozpatrywać odrębnie w odniesieniu do położenia posadzki w budynku, pod wiatę i wzmocnienia ścian, jakie dowody uznał w tym zakresie za udowodnione, a jakim odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Sąd nie wyjaśnił również na jakiej podstawie przyjął, iż czynnością przekraczającą zakres zwykłego zarządu jest czynność opiewająca na kwotę 25.000 zł, podczas gdy z zapisu słownego umowy spółki cywilnej zawartej przez w dniu 06-02-2012 r. przez D. C. (1) i M. W. (1) wynika, iż jest to kwota 20.000 zł., co znajduje również potwierdzenie w zeznaniach pozwanego D. C. (1), a także pojawia się w zeznaniach B. L. (1). Powyższe uzasadnienie Sądu I instancji nie zawiera również wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przywołaniem przepisów prawa;

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a) niezastosowanie art.65 § 2 k.c. w stanie faktycznym sprawy poprzez:

- brak zbadania jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy spółki cywilnej zawartej w dniu 06-02-2012 r. przez D. C. (1) i M. W. (1), w odniesieniu do ustalenia, który z zapisów § 6 wskazanej umowy dotyczący określenia czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu jest wiążący tj. czy zapis cyfrą (25.000.00 zł) czy zapis słowny (dwadzieścia tysięcy złotych) i przyjęcie z góry, bez żadnego uzasadnienia swojego stanowiska, iż czynnością przekraczającą zakres zwykłego zarządu jest czynność opiekująca na kwotę powyżej 25.000 zł, mimo iż z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności zeznań pozwanego D. C. (1), zeznań świadka B. L. (1) oraz dowodu z dokumentu w postaci faktury VAT (...) (z tej faktury została zapłacona kwota 20.000 zł, gdyż taka kwota mieściła się w granicach zakresu zwykłego zarządu) wynika, iż czynnością przekraczającą zakres zwykłego zarządu jest czynność opiekująca na kwotę powyżej 20.000 zł tj. wiążący jest zapis słowny zawarty w umowie spółki cywilnej;

- poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż zarzut nieważności umowy o dzieło z dnia 14.03.2012r. należy w niniejszej sprawie rozpatrywać odrębnie w odniesieniu do położenia posadzki w budynku, pod wiatę i wzmocnienie ścian, podczas gdy zgodny zamiar stron i cel tej umowy obejmował wykonanie robót budowlanych na terenie firmy w N. tj. wykonanie posadzki pod wiatę i w budynku oraz wzmocnienie konstrukcji budynku, co koreluje z zeznaniami świadka B. L. (1), który zeznaje, iż „Na mocy umowy zobowiązałem się wykonać od podstaw posadzkę przemysłową z betonu i wzmocnić konstrukcję budynku. Nie pamiętam jakie wynagrodzenie ustalono w umowie. Wykonałem posadzkę z cokołami, które uważałem za wzmocnienie konstrukcji" (str.2 protokołu rozprawy z dnia 25.02.2014r.) co w konsekwencji doprowadziło Sąd I instancji do błędnych ustaleń, polegających na przyjęciu, iż: w przedmiotowej sprawie wspólnicy D. C. (1) i M. W. (1) uzgodnili, że zobowiązania do kwoty 25 tys. zł są czynnościami zwykłego zarządu, a tym samym zarzut nieważności umowy zasadny zdaniem Sądu I instancji jest jedynie w odniesieniu do położenia posadzki w budynku ponad kwotę 25 tys. zł spornego żądania, zatem pozwanego obciąża obowiązek zapłaty wynagrodzenia w kwocie 4.815,00 zł za wykonanie posadzki w budynku oraz 12.915 zł za wzmocnienie ścian budynku. Nie ulega wątpliwości, że zamówienie dotyczące wzmocnienia ścian budynku nie było objęte umową pisemną. Natomiast położenie posadzki pod wiatę wyniosło 21.026 zł i nie było czynnością przekraczającą zakres zwykłego zarządu, co stoi w zupełnej sprzeczności ze zgromadzonym w przedmiotowej sprawie materiałem dowodowym, w szczególności umową nr (...) zawartą w dniu 14.03.2012 r. pomiędzy (...) s.c. M. W., D. C. (1) a B. L. (1), która koreluje z częściowymi zeznaniami świadka B. L. (1) oraz zeznaniami pozwanego D. C. (1). Ponadto z jednej strony Sąd I instancji chociażby w odniesieniu do wykonania posadzki w budynku stwierdza, iż czynność ta jest nieważna w zakresie przekraczającym kwotę 25.000 zł, a następnie w kolejnym zdaniu stwierdza, iż pozwanego obciąża obowiązek zapłaty wynagrodzenia w kwocie 4.815,00 zł, czyli dokładnie to ponad kwotę 25.000 zł. Nieprawidłowe są wobec tego ustalenia Sądu I instancji, iż do zapłaty przez pozwanego pozostała wierzytelność w kwocie 38.941,60 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 17.915,00 zł od dnia 14.04.2012 roku do dnia zapłaty, 21.026, 60 zł od dnia 24 05.2012 roku do dnia zapłaty,

wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. I poprzez oddalenie powództwa wobec D. C. (1) także co do kwoty 38.941, 60 zł oraz w pkt. III poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Strona powodowa w odpowiedzi na apelację pozwanego wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja pozwanego jako zasadna skutkowałą jej uwzględnieniem, co prowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku zgodnie z wnioskiem apelacji. Za zasadny należało uznać zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. Sąd Okręgowy nie podzielił oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dowodu z zeznań świadka B. L. (1) przedstawionej przez Sąd I instancji, z której wynikało, iż w niniejszej sprawie należało rozpatrywać odrębnie w odniesieniu do położenia posadzki w budynku, pod wiatę i wzmocnienia ścian. Wszechstronne rozważenie materiału

dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, w szczególności umowy nr (...) zawartej w dniu 14.03.2012 r. pomiędzy .. (...)" s.c. M. W. (1), D. C. (1) a B. L. (1) oraz zeznań B. L. (1) można wywieść, iż wskazana wyżej umowa obejmowała swoim zakresem wykonanie robót budowlanych na terenie firmy w N., w szczególności zaś całej posadzki, zarówno w budynku jak i pod wiatę oraz wzmocnienia konstrukcji budynku, a wystawienie za te prace dwóch odrębnych faktur (faktury VAT (...) oraz faktury VAT (...)) z wyodrębnieniem różnych pozycji (nazw robót budowlanych) nie miało żadnego wpływu na fakt, iż dotyczyły one jednej umowy, zatem czynność polegającą na zleceniu wykonania posadzki i wzmocnienia konstrukcji budynku należy uznać za jedną czynność i zarzut nieważności umowy podnoszony przez pozwanego dotyczy umowy, o której mowa powyżej, której zakres przedmiotowy dotyczył wykonania robót budowlanych na terenie firmy w N. rozumianych szeroko. Wynika to z literalnego brzmienia § 1 umowy o dzieło, który stanowi, iż: „zamawiający zlecił wykonawcy roboty budowlane na terenie firmy w N. tj. wykonanie posadzki przemysłowej ar 12-15 cm z betonu B-25 zbrojonego włóknem stalowym rozproszonym” (co dowodzi, iż chodzi o wykonanie posadzki w ogóle, bez rozgraniczenia na posadzkę w budynku i pod wiatę), zaś świadek B. L. (1) wprost zeznał: „Umowa pisemna obejmowała również posadzkę pod wiatę (...), (str. 5 protokołu rozprawy z dnia 25.02.2014 r.). W innym miejscu, na początku swoich zeznań świadek B. L. (1) zeznał: „Na mocy umowy zobowiązałem się wykonać od podstaw posadzkę przemysłową z betonu i wzmocnić konstrukcję budynku. Nie pamiętam jakie wynagrodzenie ustalono w umowie. Wykonałem posadzkę z cokołami, które uważałem za wzmocnienie konstrukcji”. Sąd I instancji nie wskazał na jakiej podstawie przyjął, iż zarzut nieważności należy rozpatrywać odrębnie w stosunku do każdej z pozycji określonych na fakturze VAT (...). Literalne brzmienie umowy na piśmie zawartej przez M. W. (1) w imieniu (...) z B. L. (1) w dniu 14.03.2012 r., bez szczegółowego oznaczenia zakresu wykonanych robót budowlanych a jedynie określenie, że prace te mają być wykonane na terenie firmy w N., przy jednoczesnym braku odrębnej umowy na piśmie co do ewentualnego rozszerzenia zakresu prac dawało podstawy do przyjęcia, iż w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z jedną umową, której zakres przedmiotowy został co najwyżej rozszerzony w toku jej wykonywania przez B. L. (1). Za przyjęciem takiego rozumowania przemawiać może dodatkowo choćby i fakt, że w umowie strony nie ustaliły gdzie ma być wykonana posadzka, jaka ilość tej posadzki ma być wykonana. Ustalono jedynie, że cena za w/w usługę to 100,00 zł za m<sup>(2)</sup>. Z zeznań świadka B. L. (1) wynika, iż otrzymał on od M. W. (1) polecenie wykonania robót w firmie w N.. Świadek B. L. zeznał, iż „Na mocy umowy zobowiązałem się wykonać od podstaw posadzkę przemysłową z betonu i wzmocnić konstrukcję budynku. Nie pamiętam jakie wynagrodzenie ustalono w umowie. Wykonałem posadzkę z cokołami, które uważałem za wzmocnienie konstrukcji” (protokół rozprawy z dnia 25.02.2014 r. str.2). W kontekście niejednoznacznych zeznań świadka L. i jednoznacznej treści umowy o roboty budowlane nie może budzić wątpliwości, że umowa ta dotyczyła wykonania posadzki w całości i w odniesieniu do całego zobowiązania opiewającego na kwotę 56.926, 60 zł dotyczącego wykonania posadzki wraz z ewentualnym wykonaniem wzmocnienia konstrukcji betonowej. Powyższe prowadzi do konstatacji, iż przyjmując, że czynnością przekraczającą zakres zwykłego zarządu jest czynność przekraczająca kwotę 20.000 zł, to biorąc pod uwagę, iż za fakturę nr (...) B. L. (1) otrzymał zapłatę w wysokości 20.000 zł, B. L. (1) nie przysługuje już żadne roszczenie wobec pozwanego D. C. (1).

Za zasadny należało uznać również zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, a to art.65 § 2 k.c. w odniesieniu do umowy spółki cywilnej łączącej pozwanego D. C. (1) i M. W. (1), w szczególności w odniesieniu do zapisu § 6 wskazanej umowy dotyczącego określenia czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu w zakresie oznaczenia kwotowego wartości czynności/zobowiązania wymagającego współdziałania obu współników. Sąd I instancji nie wskazując na jakiej podstawie przyjął, iż czynnością przekraczającą zakres zwykłego zarządu jest czynność opiewająca na kwotę powyżej 25.000 zł, mimo iż z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności zeznań pozwanego D. C. (1), zeznań świadka B. L. (1) oraz dowodu z dokumentu w postaci faktury VAT (...) (z tej faktury została zapłacona kwota 20.000 zł) wynika, iż czynnością przekraczającą zakres zwykłego zarządu jest czynność opiewająca na kwotę powyżej 20.000 zł tj. wiążący charakter winien mieć zapis słowny zawarty w umowie spółki cywilnej.

Za niezasadny należało natomiast uznać zarzut naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. bowiem uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia, pomimo braku wyrażenia przez Sąd Rejonowy w pełnym zakresie sfery motywacyjnej prowadzącej do wydania zaskarżonego wyroku, pozwalało na przeprowadzenie kontroli instancyjnej zakwestionowanego rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze wskazaną argumentację, należało przyjąć, iż przy potraktowaniu umowy zawartej z B. L. (1) jako określającej jednolity zakres wzajemnych praw i obowiązków wynikających z umowy o roboty budowlane zawartej w imieniu spółki cywilnej przez jej wspólnika M. W. (1) przy przekroczeniu umownego zakresu czynności zarządczych określonych w umowie spółki, postanowienia umowy o roboty budowlane w odniesieniu do pozwanego D. C. (1) należało uznać za bezskuteczne, co skutkowało koniecznością uznania powództwa za niezasadne w odniesieniu do tego pozwanego i jego oddalenia stosownie do treści art. 386 § 1 k.p.c. O kosztach postępowania przed Sądami obu instancji orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania.